

[Poul Dam.]

budsmanden i sin tid har optaget til behandling på eget initiativ i medfør af ombudsmandslovens § 6, stk. 5. Han blev færdig med sin undersøgelse og afleverede en redegørelse den 19. marts 1970, og en lille måned senere fulgte der en debat her i folketinget, som endte med et dagsordensforslag, på grundlag af hvilket der blev nedsat et udvalg på 17 medlemmer til at undersøge sagen nærmere. Også betænkningen fra dette udvalg er, som medlemmerne vil vide, optrykt i ombudsmandens beretning.

Når man sammenligner de to beretninger — og ganske særlig når man gør det med den ekstra viden, som det medfører at have siddet i det pågældende udvalg — kan man ikke undlade at lægge mærke til, at folketingsudvalget ganske åbenbart har fået en hel del oplysninger frem, som ombudsmanden ikke har haft eller ikke har anset for at være særlig væsentlige i sammenhængen.

Når vi har en ombudsmand, som er folketingets tillidsmand på en lang række områder, og som har en meget vidtgående hjemmel til at skaffe sig oplysninger, så giver en sådan sag anledning til nogen bekymring. Konklusionerne af ombudsmandens undersøgelse og af folketingsudvalgets arbejde var meget langt sammenfaldende, men der kom dog under folketingsudvalgets arbejde så meget supplerende materiale frem, at man må sige, at det for sagens samlede oplysning var nyttigt, at folketinget selv tog sagen i sin hånd og gennem dette udvalg gjorde et større og mere vidtgående arbejde end det, ombudsmanden havde kunnet udrette.

Det gør det efter min mening nødvendigt, at folketinget følger ombudsmandens virksomhed og følger de sager, som forekommer, og som ombudsmanden måske tager op, måske ikke tager op, langt mere grundigt, end vi hidtil har gjort det. I hvert fald viser det, at det i dette tilfælde var væsentligt og rigtigt, at folketinget gjorde mere, end ombudsmanden havde gjort.

Hermed slutte forhandlingen.

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udbygning af det storkøbenhavnske S-banenet og om forarbejder for tunnelbaneanlæg i København og Frederiksberg.

(Lovforslaget (nr. 55) findes i tillæg A, sp. 1367, fremsættelsen i tidenden sp. 976).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Boye Hansen: Må jeg allerførst udtale min glæde over, at man nu er kommet så langt, at man kan påbegynde arbejdet med udbygningen af Hareskovbanen til S-bane med tilslutning til det storkøbenhavnske S-banenet, således som det blev vedtaget i loven af 1961 om det storkøbenhavnske S-banenet m. v. Loven af 1961 omfatter bl. a. ombygning af Hareskovbanen til S-bane og indførelse af denne bane til Boulevardbanen ad en ny forbindelsesbane fra København L til Svanemøllen med hen- og tilbagekørsel til og fra København L station. Denne nye forbindelseslinje var tænkt som en midlertidig ordning, idet man dengang regnede med, at Hareskovbanens endelige indføring til Boulevardbanen engang skulle ske via en tunnelbane langs Nørrebrogade. Jeg er enig med ministeren i, at denne tanke efter de nu foreliggende planer må betragtes som bortfaldet. I nr. 1 i det nu af ministeren fremsatte forslag foreslås det, at Hareskovbanen indføres fra Emdrup, formentlig fra den nuværende Tuborgvej-Emdrupvej station, direkte til Svanemøllen uden om København L, således at man undgår hen- og tilbagekørsel fra denne station. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det endvidere, at denne nye forbindelsesbane bliver den permanente indføring af Hareskovbanen til Boulevardbanen.